

La veritat està en la televisió

El descomunal impacte de la primera temporada de *True detective*, una ambiciosa sèrie abocada sense remei al culte, ratifica l'hegemonia artística de la televisió sobre la previsible i banal cinematografia de Hollywood.

Passem de llarg pel darrer episodi motiu de polèmiques passionals a la xarxes i saberuts anàlisis semiòtics sobre el significat de les frases finals. O pel suposat fracàs en la conclusió de la sèrie en funció de les expectatives creades. *True detective*, una producció televisiva de vuit capítols del canal HBO (emesa per Canal +), té totes les paperetes per esdevenir una sèrie de culte i ingressar en l'olimp catòdic –cada vegada més poblat– on habiten referències com *The Wire*, *The Sopranos*, *Breaking bad* o *Mad men*.

Una nova candidatura a la perdurabilitat, la de *True detective*, protagonitzada per Matthew McConaughey i Woody Harrelson, que ratifica el que ja sabíem: davant la banalització d'un Hollywood bolcat en un públic intel·lectualment immadur, per edat o mentalitat, és la televisió l'encarregada de donar eixida al talent d'escriptors, realitzadors i intèrprets amb produccions que no escatimen el risc i la complexitat en les trames o en la psicologia d'uns personatges multidimensionals que dialoguen de manera ocurrent, de vegades fregant la inversemblança. O que exploren els perfils foscos de la geografia física i humana. Històries que atrauen estrelles de Hollywood pretèrites i presents. Per relançar i reorientar carreres (Glenn Close a *Damages*, Robin Wright a *House of cards*), per aconseguir papers protagonistes que la pantalla gran els nega (Steve Buscemi a *Boardwalk empire*, Jeff Daniels a *The newsroom*). O per proporcionar a actors i actrius personatges interessants i formats de llarga durada que permeten treballar amb perspectiva les interpretacions, com és el cas de *True detective*.

A grans trets, la sèrie relata una investigació prolongada 17 anys al voltant

El valor de la sèrie descansa més en els personatges, magistralment interpretats per Woody Harrelson i Matthew McConaughey, que en la mateixa història que narra.

d'uns terrorsífics crims en sèrie comesos a Louisiana. Una trama no massa engrascadora però que actua en realitat com un *macguffin*, un fil argumental de fons sobre el qual s'estructuren històries de volada, en aquest cas la tortuosa evolució existencial dels dos detectius encarregats del cas, Marty Hart i Rust Cohle, interpretats respectivament per Harrelson i McConaughey. Els seus fracassos personals i professionals, la difícil i ambivalent relació entre ells i amb les famílies, l'obsessió i l'impacte emocional per les morts que investiguen, són els veritables punts d'atracció de la sèrie. Un text magnífic, de Nic Pizzolato, amb referències i referents (Lovecraft, Poe, Cioran, Chandler, Robert W. Chambers, Nietzsche) no aptes per a consumidors de crispetes. Una ambició que transmet també la direcció de Cary Fukunaga, cadenciosa, inquietant, pertorbadora. Tant com la sòrdida i humida posada en escena, on l'espectador acaba

sentint la suor i els mosquits furgant al clatell i la humitat viscosa dels pantans grimpant per les cames.

Intèrprets en estat de gràcia. Esment a banda mereixen les interpretacions d'uns Harrelson i McConaughey en estat de gràcia plena després de carreres en cinema i televisió amb alts i baixos. El primer, que va començar precisament a la televisió, en la sèrie *Cheers*, venia de guanyar el Globus d'Or per l'estupend telefilm *Game Change* i dona rèplica més que digna a un McConaughey rotund –desfermat i, alhora, contingut–, imperial en la interpretació d'un detectiu obsessiu i amb una vena mística i metafísica que esclata al final de la sèrie i que sembla connectada al teològic –i pantanós– discurs d'acceptació de l'Oscar pel malalt de sida de *Dallas Buyers Club*.

Xavier Aliaga